

UNA DE BIBLIOTECARIS

COMPULSIÓ CRÒNICA
ANNA MARIA VILLALONGA

15/09/2011 21:05

Per als egipcis, les biblioteques eren el tresor dels remeis de l'ànima. En efecte, a les biblioteques s'hi curava la ignorància, la més perillosa de les malalties i l'origen de totes les altres (Jacques Benigne Bossuet, 1627-1704).

Tinc el dubte raonable de si en algun dels meus articles ja he utilitzat la citació de Jacques Benigne Bossuet que encapçala el d'avui. No m'estranyaria, perquè és una afirmació que m'encanta i que, no cal dir-ho, subscric plenament. Si és així, espero que em disculpareu, però resulta ben útil per il·lustrar el tema que apuntaré tot seguit.

Fa un parell de dies, en una conversa informal, va sorgir un comentari respecte als bibliotecaris i bibliotecàries. El tòpic de sempre. Que si són antipàtics, que si mai no t'aclareixen res, que si contesten malament. Em vaig enfurismar una mica. No contra la persona que ho deia, que justificava amb experiències concretes les seves paraules, sinó per la generalització que duïen implícites.

Tinc clar que de gent malcarada n'hi ha a tot arreu, però odio els tòpics estereotipats que amaren la nostra mentalitat. Acostumen a resultar absolutament injustos i allunyats del real, i sovint provenen d'arcanes idees carregades de prejudicis. Què, si no, representa la imatge típica de la bibliotecària (sempre una dona, és clar) esquerpa, lletja, solterona, mal vestida, seca com un pal i amb ulleres i monyo? Per no parlar del concepte en el qual hom té la professió. Sinònim de feina per a gent amb poca empenya i poca habilitat social, com si fossin una mena de *friquis* amargats que no serveixen per a res més.

És per aquest motiu que avui vull trencar una llança a favor de tots els arxivers i bibliotecaris que conec (i dels que no conec, també). I llegiu les meves afirmacions sense pensar que jo també estic caient en generalitzacions. No ho faig. S'entén que el món és divers i que podem trobar arreu tota mena de gent.

Dit això, la meua experiència m'indica que l'espècie dels bibliotecaris està formada per persones admirablement instruïdes, autèntics erudits que "ho saben tot de tot". I perdoneu si insisteixo, però sé de què parlo. He passat dins les biblioteques moltíssimes hores del meu temps (i les que espero que encara em manquin per passar!): hores magnífiques d'aprenentatge, recolliment i descobertes. Per arribar a desenvolupar la feina de bibliotecari, cal cursar una carrera universitària, difícil i altament especialitzada, que segurament després haurà d'anar seguida de pràctiques interminables i complicades oposicions.

Els bibliotecaris posseeixen mentalitat endreçada. Són nets i polits. Estructurats. I això esdevé una qualitat imprescindible quan et converteixes en el guardià de milers de llibres. Quan custodies la saviesa i en tens cura. Quan saps que de la teva actuació en depèn la seva conservació i bon estat. I, en una gran mesura, la seva transmissió.

D'altra banda, no tinc cap intenció de legitimar-los per a l'antipatia. És conegut, però, que tothom que tracta el públic des de darrere d'un taulell (sigui quin sigui el negoci que tingui entre mans) ha

d'aguantar més d'un exabrupte i que, per tant, tal vegada d'entrada es mereix un plus de comprensió. Perquè... què faríeu vosaltres, per posar només un exemple, si us tornen un valuós llibre desenquadrant, trencat o guixat? Una mínima indignació, suposo. I us garanteixo que aquestes coses passen. Més que no us penseu.

Per molts anys que tinguem arxivers i bibliotecaris, sacerdots ben vius dels temples dels saber. Per molts anys que tots plegats sapiguem respectar com es mereixen totes les professions que contribueixen a preservar el nostre més preuat patrimoni, la cultura.

Imprimir Enviar Comentaris

